

men vi kunne ogsaa blive bedragne af Andre. Naar det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgfreds (Dinesen), som nylig taledede, yttrede, at naar vi kun contrahere med solide Firmaer, vil der neppe være nogen Fare, svarer jeg: Skulle vi da ikke troe, at vi selv — jeg mener naturligviis vore Indretninger herhjemme — ere ligesaa solide Firmaer som andre, der dog vel nærmest indlade sig med os for at tjene vore Penge? Om der imidlertid skulde mangle lidt, skulde man da ikke kunne haabe, at Fædrelandskjærlighed og Patriotisme skulde kunne erstatte Resten? Dermed være min Mening i al Almindelighed udtalt om denne Sag, og jeg skal ikke videre fordybe mig i den. Muligt have vi sørgelige Erfaringer — i hvilken Henseende jeg paa ingen Maade vil modsigte det ærede Medlem, — herhjemmefra; men saadanne sørgelige Erfaringer kunne ogsaa paavises fra Tilfælde, hvori vi have faaet vore Varer udefra. Dertil kommer endnu een Ting, nemlig den, at have vi ikke Dygtighed nok herhjemme til at kontrollere vore egne Skibsbygmestre og vore egne Værfter, have vi da Dygtighed nok til at kontrollere, hvad vi lade bygge i Udlandet? Den, som ikke kan see, om et Skib paa vort eget Værft bliver bygget godt og hensigtsmæssigt, har han Dygtighed til at paasee det, naar det bygges i Udlandet? Fordres ikke den samme Dygtighed og de samme Kundskaber i det ene Tilfælde, som i det andet? Dette er kun Hensillinger, og jeg skal ikke videre indlade mig paa disse Spørgsmaal. Siden jeg imidlertid er kommen til at nævne dette, skal jeg ogsaa nævne en Indretning, som vel ikke hænger sammen med Skibsbyggeriet, men som dog er noget beslægtet dermed, det er det gamle bekjendte Usserød. Jeg siger det Samme om Usserød, som om vort Skibsværft; jeg siger, at saalænge Staten forbeholder sig at klæde Soldaten paa og ikke vil betro ham selv enten ganske eller tildeels at sørge for sin Vællædning, holder jeg paa, at vi have et Sted herhjemme, hvorfra vi kunne være sikke paa, at Soldaten ved vore egne Frembringelser faaer gode Klæder. Vi have sørgelige Erfaringer med Hensyn til at kjøbe Soldatens Klæder i Udlandet, og

disse Erfaringer ere ikke blot sørgelige, men dyre. Skjøndt dette Punkt ligger noget fjernt fra Skibsbyggeriet, nævner jeg det dog, fordi jeg betragter begge Dele som en indre militair Industri. Jeg troer, at den høitærede nuværende Krigsminister engang her i Thinget har benævnet Virksomheden paa Usserød som Militairetatens Havnstid. Jeg husker ikke rettere, end at det var dette Ord, den høitærede Minister brugte, og det vil vel siges — det blev ogsaa sagt i den Tankeforbindelse — at vi saavidt muligt ved vor egen Virksomhed selv skulle tilveiebringe de uundværlige Ting, som Forsvarsvæsenet behøver. Hvad nu forøvrigt det forelagte Finantsforslag angaaer, skal jeg ganske ligefrem udtale, at jeg ikke horer til dem, der see vor Finantsstilstand saa mørk, som Tilfældet er med endeel andre Medlemmer, der have udtalt sig i denne Sag. Jeg troer, at Alle ere enige med mig, naar jeg siger — jeg bruger her en Eignelse — at naar en privat Mand tager Værdipapirer i sin Skuffe, gjør dem i gangbar Mønt — muligen han ogsaa laaner Pengene — og derved forbedrer sin Eiendom, f. Ex. ved at udgave sin Jord, draine den, forbedre Meierthygninger, Ladebygninger, sit Kreaturhold, og Gud veed Alt, hvad der kan være Tale om, saa er det ingenlunde sagt, at han, fordi hans Gjæld voxer, eller hans Kassebeholdning bliver mindre, eller hans Reserverfond, som man vel kan kalde, hvad der ligger i hans Skuffe af værdifulde Sager, svinder noget, derved har forringet sin Status. Det er muligt, at den Uvædelse, han har gjort af Pengene, er heldig, og at han, naar Alt kommer til Alt, nu er fuldt saa velstaaende som før. Denne Eignelse vil jeg tillade mig at overføre paa Staten — det er der Mange, som have gjort før mig — navnlig ved at nævne vore Jernbaner, som jeg anseer for at være et heldigt Foretagende; men hertil skal jeg føie en Ting, som ikke er nævnet før, nemlig vort Krigsmateriel. Vi have i de foregaaende Aar givet mange Penge ud af vor Kasse til Krigsmateriel; men det er Summer, som vi ikke kunne henregne til dem, der aarlig ville vende tilbage. Vaade med Hensyn til Jernbaneanet og Forsvarsvæsenet kunne vi vistnok sige, at vi leve i en Overgangstid, som for-